Deu anys de l'inici d'una odissea

Avui es compleix una dècada de l'inici dels treballs del TAV al parc Central de Girona

Unes obres que havien de durar 30 mesos van tenir empantanegat un espai cèntric durant 115 mesos i, de fet, no han acabat del tot

"Tot a punt per a l'obra del segle a Girona", titulava Dani Vilà a la pàgina 2 d'El Punt el diumenge 17 d'agost del 2008, el dia abans que comencessin les obres de l'estació del tren d'alta velocitat (TAV) a la ciutat, amb el tall de trànsit del carrer Rafael Masó –que travessava llavors el parc Central–. En aquell moment no es podia saber com de premonitori seria aquell titular, no només per la importància de l'obra sinó sobretot per l'odissea que ha suposat durant anys, sobretot per als veïns de Sant Narcís. Avui es compleixen deu anys de l'inici d'uns treballs que tenien un termini d'execució de 30 mesos i que en certa manera 120 mesos després encara no han acabat [vegeu peça]. I és que la llista de retards, incompliments, coses no realitzades correctament i greuges al llarg d'aquesta dècada és molt llarga.

Es va tardar gairebé quatre anys i mig perquè el tren d'alta velocitat pogués arribar a la ciutat –en cada nova reunió es deia una data nova que s'acabava incomplint–, i a més pel camí es va acabant deixant al calaix –per ara definitivament– el projecte de fer subterrani el tren convencional. L'entrada en servei de l'estació i el tren d'alta velocitat al gener del 2013 –52 mesos després de l'inici dels treballs– va suposar el final d'anys de sorolls, pols i altres molèsties per als veïns de Sant Narcís, però va deixar la zona desolada, mantenint les tanques i la barrera de Sant Narcís amb el centre de la ciutat. No hi havia projecte per reurbanitzar el parc Central ni tampoc per recuperar algunes de les zones contigües afectades pels treballs. L'Ajuntament va assumir pel seu compte mitja dotzena d'obres a l'entorn de la zona per tal d'anar recuperant espais per a la ciutat i per evitar que es degradessin més. Pel que fa a la urbanització de tota l'àrea del parc Central de sobre l'estació i les vies, la batalla va ser bastant més llarga.

Recuperar la llosaDesprés d'anys de promeses de calendaris incomplertes de nou, el punt d'inflexió va arribar l'estiu del 2016. Quan ja només faltava l'adjudicació definitiva de les obres, Adif va fer xantatge a l'Ajuntament, obligant-lo a pagar l'enderroc del finger–el túnel entre estacions– si volia que les obres comencessin. El consistori, després de consultar els veïns, va acabar acatant. Al mateix temps els veïns van iniciar mobilitzacions mensuals per penjar crespons negres. Les obres finalment van començar al novembre. Havien de durar cinc mesos, però de seguida van quedar mig aturades. L'Ajuntament va denunciar "deficiències i insuficiències" en el projecte i Adif va admetre-ho i el va haver de refer. Al final el parc va quedar inaugurat oficialment el 20 d'abril passat, nou anys, vuit mesos i dos dies després de l'inici dels treballs. I cinc anys, tres mesos i 11 dies després que comencés a funcionar el TAV.

La ciutat ha trigat més, doncs, a recuperar el parc (63 mesos) que a tenir construïda tota la infraestructura de l'alta velocitat (52 mesos), que, de fet, cal remarcar que es va inaugurar en precari. Dues dades clares ho exemplifiquen: les inundacions que hi va haver el 2014 a les vies i l'estació perquè no s'havia tapat bé el forat per on s'havia introduït la tuneladora, i el fet que encara no hi hagi pla d'autoprotecció aprovat perquè no s'havien completat les instal·lacions d'emergència.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 18-08-2018 Pàgina 18

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/territori/article/12-infraestructures/1451490-deu-anys-de-l-inici-d-una-odissea.html